

Virginia Woolf

Cultura literària, Ramon Fuster

Laia Sánchez

Virginia Woolf, a Cultura literària

Aquest trimestre hem estudiat l'escriptora londinenca Virginia Woolf a 4t de secundària. L'alumnat de l'itinerari Social, Humanístic i Artístic ha conegut una autora extraordinàriament sensible, capaç de percebre centenars de sensacions d'una realitat dolorosa i preciosa alhora, tamisada pel prisma multiperspectiu amb què ho entenia tot.

Una autora avançada al seu temps que va inventar una nova manera de narrar, escrivint una mateixa escena des del punt de vista de diversos personatges, i mostrant-nos que la realitat mai no és unívoca, sinó múltiple, diferent per cada persona que la viu.

Una autora de principis de segle XX que ens demostra que la literatura va de la mà de la neurologia, que elabora uns discursos en els quals el que diuen i el que pensen els seus personatges s'entrellaça en un text poètic i volàtil, perfectament humà, perquè l'home pensa de manera erràtica i espontània, tot i parlar de forma lògica i ordenada.

Una autora que ens transmet la vivència d'una realitat concreta escoltant els seus sentits, fent-nos partícips de les olors, els tactes, els colors, els sabors i els sons implicats en una escena; més que descriure, ella pinta amb les paraules.

Elaborar un text a l'estil de la Virginia Woolf ha estat tot un repte per a l'alumnat, que ha hagut d'escriure un text literari descrivint una de les típiques festes victorianes de l'alta societat britànica i en el qual els pensaments i els parlaments dels personatges s'entrelliguessin. L'experiència ha estat molt poètica, i han presentat textos de gran personalitat. Aquí els teniu:

Decepció a la festa

Sento que tot em dona voltes. Per què? Si no tinc cap preocupació. Només estic centrada de gaudir al màxim la meva festa.

M'aturo una estona, sento l'olor del mar i de la gespa del jardí juntes. Crec que serà bo anar a buscar unes croquetes o alguna cosa de picar. Així que m'acosto a la barra... al ritme de la música. Els 80 convidats estan molt animats, rient i ballant, xerrant, mirant-se.... Entre la multitud em trobo al Marçal, el noi més eixerit de la festa que em fa sentir feliç i especial. Quan el miro sento una plenitud immensa, només puc pensar en fer-li un petó en els seus llavis gruixuts i mullats d'alcohol. No puc aturar el batec del meu cor. No puc.

Les llums de colors em molesten als ulls i decideixo separar-me i desaparèixer amb la foscor del mar. Una brisa freda i salada em fa sentir mediterrània i lliure. M'adono que soc feliç i afortunada. La veu irritant de la Mayka em fa tornar a la realitat i em torno a endinsar a la festa. Just en aquell moment la meva cançó preferida s'està reproduint pels grans altaveus i l'emoció del moment ens fa posar-nos a tots a ballar. Com una ànima lliure, només em deixo portar pel ritme. De sobte, una empenta em fa caure i sento l'aigua freda envoltant-me mentre caic al fons de la piscina. Surto de la piscina, congelada, vaig a buscar una tovallola per eixugar-me.

En aquell moment veig el Marçal besant-se apassionadament i alhora tímidament amb l'Eulàlia. No ho puc creure, la meva millor amiga amb el noi que m'agrada. Sento una enorme traïció, i un buit m'omple al meu interior deixant una sensació de tristesa i decepció enorme. Els meus ulls s'omplen de llàgrimes i la seva salabror m'arriba a la boca.

-Eulàlia! No ho puc creure... ja t'havia dit el que sentia pel Marçal! -Vaig dir-li furiosa.

-No és el que sembla, ha sigut ell... -Va excusar-se.

-Com!? A sobre em càrregues a mi el mort? Has sigut tu qui m'ha volgut besar, Eulàlia.

-Va respondre en Marçal.

En aquell moment no volia escoltar res ni saber del món. Per tant, vaig decidir-me a caminar cap al mar. Només vaig focalitzar la meva vista en les onades trencant amb la sorra i caminava cap a elles fent-me meva la pau que em transmeten.

M'endinso dins el mar sentint la connexió entre els dos, la sensació de connexió que només sento amb l'aigua salada. De sobte, una pau interior m'omple i m'oblido de tot, només floto, l'aigua m'acull.

Martina Navarro, Júlia Parra i Marc Sala

La festa incòmoda

El dia 30 de març volem organitzar una festa de còctels, canapès, música i molta amistat . Els convidats hauran d'ensenyar una invitació-acreditació a la porta, abans d'entrar. Comença a les 22:00h.

Era en punt i va entrar una gran quantitat de gent. Nosaltres tres estàvem allà. Cadascú va anar amb els seus amics, jo era l'únic que estava cansat i aclaparat. Sincerament no m'agraden les festes per diferents motius, un d'ells és l'ambient de la gent. Tot ple. Parles desordenades, riallades estridents, calor humana... m'estresso, tant!! I, a més, la sala feia olor (per mi, pudor, és clar!) de vainilla, i jo detesto la vainilla, no m'agrada gens.

M'estava posant molt i molt nerviós i psicològicament no estava bé. Tots amunt i avall. Petons i abraçades i converses estèrils i buides.... I la maleïda pudor de vainilla. L'ambient era sufocant i les veus de la gent eren massa altes i estridents i jo no podia més. Vaig sortir corrents a fora, estava tot molt fosc, vaig intentar relaxar-me però no podia. Seguidament, vaig entrar i vaig dir cridant:

- Tothom a fora ja!

Es va quedar tot parat, la música no s'escoltava, la gent callada, les meves amigues em miraven amb cara de "què fots cridant". En aquell moment em vaig posar molt vermell. Em vaig bloquejar del tot.

- Fora. Fora. Fora!!!- vaig bramar com un boig.

Silenci absolut. Tothom marxa en silenci. Com una processó d'ànimes mortes.

Tot era molt rar, les meves amigues es van apropar. I van preguntar de manera condescendent i cansades de mi:

- Et passa *alguna cosa*, Marcel?
- Només estic cansat. I aquesta olor de vainilla no m'agrada gens. M'estic estressant i necessito que tothom marxi d'aquí.- Vaig respondre.
- Necessites *res més*? Vols que t'ajudem a recollir?-
- No cal gràcies. Marxeu d'una punyetera vegada, redimonis!!! -vaig dir alçant el to de veu i amb regust amenaçador...

Vaig començar a recollir i no em trobava bé. Passada una estona, m'estava marejant. Per refrescar-me vaig agafar un got pensant que era d'aigua, em vaig adonar ràpid que no era aigua, era un licor molt amarg i sec, d'aquells que enfarfega i deixa aspra la llengua. Estava molt cansat i necessitava descansar. Un cop a la meua habitació, m'envaï una forta olor de suor barrejada amb alcohol gastat i evidentment la maleïda vainilla que m'havia robat totes les meves flors. I veig a un paio que s'havia quedat dormit al sofà que els meus avis van regalar-me quan no tenia llit. El meu sofà de pell, marronós, amb la manteta del Natura que em va regalar la Irene, i amb braços ben amples per reposar el cap i fer-hi una becaina ràpida i no oficial. El desperto, molt

enfadat i molest, com vivia tota aquella tarda i nassos de festa, que no hauria d'haver organitzat mai, però que em vaig deixar entabanar, el faig fora i decideixo anar a dormir i ja recolliré demà el desastre del pis de baix.

La festa es dona per acabada.

Carlota Casals, Núria Gudayol i Júlia Núñez

L'aniversari

Matí. La Carla està a la seva habitació, encara mig endormiscada i mandrosa. De cop i volta sona el timbre estrident de la porta.

Qui pot ser? Va pensar obrint els ulls, es va aixecar, es va posar les sabatilles i va baixar a obrir la porta. Darrere la porta estava la seva amiga, la Laura, que venia a ajudar a preparar la festa d'aniversari de la Carla.

- Què fas encara així vestida?- Va preguntar la Laura
- I tu què fas aquí? És molt d'hora, vam quedar a les 10 - va replicar la Carla enfadada.
- Bé, tant és, ja que soc aquí, comencem els preparatius - va dir la Laura entrant a casa, de manera impulsiva però molt decidida.

La Laura portava una bossa plena de materials, mentre li anava explicant què havia pensat per a la festa i anava traient totes les coses i posant-les damunt la taula. Semblava que parlava sola, ja que gairebé ni la mirava. A la bossa, que mai no s'acabava! Hi havia gots de plàstic de colors blavosos i rogencs, estovalles de quadres de color verd, que li recordaven als prat verds on anaven a fer pícnic de petites. Li va venir nostàlgia i ganes de plorar, però va dissimular. Amb aquelles estovalles, les olors de la terra i l'herba recent mullada tornaven. Els secrets que mai no volíem dir-nos, els riure's, els silencis...

- He pensat d'ajuntar unes quantes taules i posar aquestes estovalles, també aquests gots i plats de conjunt... - va començar a explicar altra vegada sense mirar-la i molt embalada-
- També podríem decorar amb globus de color groc i verd - vaig suggerir
- És una bona idea, pot donar un ambient alegre i divertit – respongué la Laura.

A poc a poc, amb tranquil·litat i molta cura, com si estimessin tot allò que agafaven, van anar decorant tota la casa amb els objectes que la Laura va dur... I el temps anava passant enmig de records, d'olors i de sabors que li anaven passant pel cap. De sobte

el vell rellotge de la paret va començar a sonar indicant que eren les 17h. Poc després algú va picar a la porta. Era el primer convidat. Van anant arribant un a un, aquell i l'altre... tots i cadascun fins que van poder començar la festa.

Martina López

Una no convidada inesperada

La festa... Tot era fantàstic. Les converses animades i alegres, de xafarderies i de confidències; d'amics retrobats, de gent passant-s'ho bé amb la companyia dels qui els eren propers. Amb olors i colors de diferents begudes entre elles alcohol amb barreges compostes de refrescos, llimonada amb menta, cava i aquell còctel tan deliciós que prepara la Clarisse per aquestes ocasions.

Diferents colors i llums il·luminaven el gran menjador provocats per la llum de festa que es reflectien als vidres donant aquella sensació acollidora i agradable tan buscada i desitjada. L'ambient era càlid, feia calor i xafogor d'estiu, que pesa. Els meus convidats portaven una vestimenta fresca, acolorida i lluent, pròpia de l'estiu.

Tots molt acalorats i sufocats; i de sobte sento una veu propera que em crida emocionada:

-Hola, Katy!- va dir, amb una veu aspra i cridanera, que va fer emmudir la sala.

Seguidament, veig amb els meus propis ulls una cara familiar, una de les meves millors amigues, finalment, arribava. L'havia esperat impacientment tota la tarda, era la Karena, aquella noia rica i dolça. Però al darrere observo un rostre no benvingut, amb un monyo de color ros *de tenyit barat* ben recollit i amb un somriure amb totes les dents ben blanques i rectes, amb el seu vestit vermell lluent per cridar l'atenció (no fos cas!). Per què sempre té aquest aspecte tan perfecte? Em queia molt malament. Molt. Temps enrere va ser la meva enemiga, i la conseqüència, l'única conseqüència de la ruptura entre el Genís i jo.

De sobte un sentiment de dolor i traïció per part de la meva amiga Karena amb K, per haver convidat algú que en el passat em va ferir molt greument. Per què? Què deuria pensar? Es burlava de mi? Sí. Segur que sí. Les persones no canviem. Som fets de la mateixa pasta des que naixem fins que finim els nostres dies.

Molesta i trista, la vaig haver de saludar i donar-li la benvinguda a la mala pècora de la Lora, ja que jo era l'amfitriona. Ella em va saludar com si no hagués passat res, mirant-me per sota les ulleres de sol, que encara no sé perquè duia, ja que érem a la tarda-vespre, i aquells ulls penetrats amb les pestanyes llargues i pintades d'un negre agressiu que feia port. La sang em va bullir de la ràbia que em sortia de dins, de ben endins. Dels fons, del ben profund fons de la meva ànima.

Què hi feia aquí? El cor em va fer un salt. De sobte, tots els vells i pungents records van reviure dins meu. Aquell estiu tan fantàstic que em van trencar el cor i la vida. Sí. I la vida.

Vaig marxar a prendre l'aire... I el més trist és que ningú no em va trobar a faltar. La nit em va acollir i ben endins vaig aprendre que cal saber envoltar-te de gent de veritat.

La festa s'havia acabat...

Marina Abad, Matina Coder, Martina Grau i Júlia Nebot

La festa i l'incident

A tocar... Molt a propet. Això serà espectacular... Quines ganes que en tenia!!!

Aquesta era la meva idea sobre com aniria la meva festa d'aniversari sense tenir en compte el petit incident que s'esdevindria i que ho precipitaria tot. *Aix...*

Vaig començar a rumiar la festa del meu aniversari. Dos mesos i molt poques idees. On podria celebrar-lo? a un local, a casa, i a qui convidaria? Com ho organitzaria??? Decoració, ambient, música, menjar..., etc. Quin atabalament. Quin bloqueig!!! No estava convençut de celebrar-la fins que em vaig il·luminar per complet... Il·luminació i propostes. Casualment vaig rebre un missatge d'ofertes de locals a la meva població. De totes elles, la que més em va cridar l'atenció va ser l'àtic, que està sobre la finca senyorial a les acaballes del carrer Gran. Així, doncs, vaig proposar-ho als meus pares i els va agradar el lloc. Perfecte, doncs! Vam decidir posar-hi una part cadascú: convidats, menjar i begudes; evidentment, jo mateix i mon pare el lloguer del local.

I va arribar el gran dia. El dia del meu aniversari. Un dissabte amb un sol espectacular i espatarrant. Només esperava que vinguessin els vents; és a dir, els primers convidats. Així de clar. Una ventada d'amics, de gent, de moviment, de festa, de música.... Aquesta primera ventada es va fer notar pels volts de les 8.00 del vespre, que va ser quan van arribar els meus millors amics (ja els havia dit que arribessin abans, per engegar motors).

- Així m'agrada. Heu fet bé els *deures*!!! Tots puntuals i disfressats- vaig dir amb veu burleta i amb melodia graciosa...
- Disfressats???? -va dir el Tinus sorprès i fent aquell gest tant d'ell quan aixeca la cella i mira amb cara de mala llet... – Venim com tu ens has dit, eh!!!- va seguir empenyat.
- Ho sé. Ho sé. Només era una broma.
- Doncs menys brometa de mal gust. Que ja hem fet prou de cedir amb això. T'ha quedat clar, oi? O fotem el camp- va dir encara més empenyat.

I vaig callar. Millor no seguir la brometa o acabariem malament abans de començar. I NO! Era la meva festa.

A dos quarts de nou del vespre, a l'àtic del final del carrer Gran era a vessar. Ara sí que hi érem tots. Tothom anava molt ben vestit, elegants, atractius; tots amb colors diferents i ben arreglats. Perfumats i amb un toc de distinció per a cada personalitat. Cadascú dels presents duia un mocador a la butxaca de l'americana. Era el senyal (d'aquí la brometa que no va agradar al Tinus). De seda, estampats, de colors, cars i de marca. Va ser impressionant veure'ls tots deambular per cada racó del presumptuós espai que havíem pogut llogar...

M'agradava i era feliç veient aquell ambient. Tothom content. Animats, desconnectats de tot i de tothom. Amb una copa a la mà i una mirada perduda i també desitjada. Sí! Visca la diversió. Abraçades, cops de cos, i bogeria... No sempre controlada.

I una hora després estàvem tots ballant. Música i vida sense parar. Què ha de ser si no una festa?

El Tinus, que ja havia oblidat tot incident (per sort!), pels volts mitjanit i , després de cantar i acabar de tallar el pastís, amb un gest gairebé de casament de *culebró*, vam decidir fer-la grossa (és a dir, *merder*, com diem nosaltres).

Nosaltres ja teníem un pla; només faltava posar-lo en marxa. Les primeres víctimes van caure a l'aigua i després vam tirar-nos tots. Tot molt divertit. Cal aguantar uns crits que s'escoltaven per damunt de tot el soroll i la música. Pensàvem que algú havia pres mal o que el gos està havia ofegat, però resulta que no. Deixem-ho... Vam fer-lo fora de la piscina.

Mitja hora després ja s'havia acabat la festa i ja vam començar a recollir i després va marxar a casa meva a fer unes partides de pòker.

I fins aquí la festa. La meva festa d'aniversari. La millor del món, evidentment; perquè és la meva.

- Què us pensàveu?...

Beltran Mouriño

La festa

El vent entra per les finestres de l'habitació de la casa. Hi puc distingir moltes olors. Olor d'alcohol, de tabac, de tot tipus de colònies i perfums, de menjar. Quan entro a la casa, m'adono que la resta de la gent ja s'hi ha acostumat, a aquetes fortors, i celebra tranquil·lament la festa d'aniversari de la Sara.

Només entrar-hi em sento lliure. Ningú no em vigila, i puc gaudir de la presència de tots els meus amics en una festa. Portava tota la setmana tancada a una classe, i, què voleu que us digui, un divendres a la tarda poder desconnectar m'ha anat molt bé.

Gaudeixo de la festa al màxim. Observo la gent de la festa detingudament. N'hi ha que portava indumentàries ben curioses, per exemple, amb peces de roba que no havia vist mai. Cal dir que tothom anava bastant elegant i empolainat. Jo portava un vestit negre, anava molt bàsica; però elegant a la vegada. Mentre observava, em venien un munt de records de feia un parell d'anys; a més, allà dins d'aquell bullici, en aquella casa, ara mig boja, hi havia companys meus amb els quals feia molt de temps que no hi tenia relació. Allà va ser on la vaig veure, la Paula, aquella nena que un any enrere m'havia portat tants problemes.

Vaig sentir un lleu formigueig al veure-la, estava exactament igual que quan va marxar de l'escola. Podria deduir, per la manera com va reaccionar quan em va veure, que tenia por de mi o alguna cosa per l'estil perquè va desviar la mirada i va marxar. Vaig passar del tema i em vaig apropar a la Alícia, una nena que havia marxat de l'escola l'any passat també, però amb aquesta m'hi portava bé. Estava tan contenta de retrobar-la un altre cop... Vaig parlar amb ella una bona estona. Es notava que ella també estava feliç de veure'm ja que no parava de somriure.

La nit va anar avançant amb calma. De mica en mica, la gent va anar marxant. Jo vaig ser de les últimes, amb la Alícia i la Sara. No se'ns va fer gaire tard; pels volts de les 3.00 del matí. Quan vam sortir de la casa, després d'haver estat tanta estona tancats amb aquella olor d'humanitat, em vaig sentir alliberada, ho vaig veure tot amb més claredat. Em vaig acomiadar de tothom i vaig tornar a casa meva.

Serà una nit que mai no oblidaré, no pel fet que fos una festa, sinó perquè aquella nit vaig sentir moltes emocions i em vaig retrobar amb gent que no esperava tornar a veure. Segurament mai més.

Ariadna Serrat

Tot és festa

El vent balla pel jardí, l'olor de l'alcohol es barreja amb els perfums i colònies dels presents mentre tots nosaltres celebrem la nostra graduació tranquil·lament, gaudint del final d'aquesta etapa. Ens sentim alliberats, per fi, després de tantes hores d'estudi i estrès. Tanmateix sé que ho enyoraré, veure tota aquesta gent cada dia, estudiar junts, sortir a menjar cada dimecres... I vam decidir convertir-ho en un acte festiu. Una festa. D'aquells actes amb glamur, molt elegant, d'elit, de diners i de poder. Això sí, a voltes artificios i fals.

Durant la presumptuosa vetllada, només faig que pensar-hi i pensar-hi. I donar-hi totes les voltes possibles. El cap a punt de petar i el cor em bull. Llàstima que no és d'amor compartit; sinó d'enyorança i melangia... Tinc ganes de plorar. I tothom balla i riu.

Ni me n'he adonat que una altra persona s'ha afegit a la festa fins que la Marta em dona un cop de colze. De sobte, noto una presència familiar. Feia tant de temps que no el veia, quina estranya sensació em recorre el cos, la pell, la vida. És ell, sí, havia crescut i envellit; però per molt que no ho volgués reconèixer, així és sempre la tossuderia i la negació humana, seguia igual d'atractiu que la primera vegada que el vaig veure.

Mentre camino fins a retrobar-lo, l'observo detingudament, amb una passió desmesurada però continguda, com tots aquest anys que tant m'ha faltat. De fons escolto la veu dels altres que es barreja amb el soroll de les copes. Tot és festa. Cada vegada que m'apropo més a ell puc notar el seu gest seductor, l'olor de l'alcohol barrejat amb perfum i masculinitat que desprèn. Uns pocs centímetres ens separen, puc notar el seu respir i els llavis humits del vodka pur de la seva copa gairebé buida. Els llums de colors brillants il·luminen la seva cara i un silenci incòmode s'instal·la entre nosaltres, així que intento treure tema de conversa:

- Marc! Quant temps sense veure'ns, com estàs? Què tal tot? - dic amb la veu tremolosa i indecisa.
- Sara! Quina alegria veure't. Em va tot molt bé, i tu, com vas? - em dedica un somriure tens, puc notar la seva incomoditat per molt que intenti amagar-la.
- No esperava que vinguessis ja que no vas confirmar la invitació- dic evitant la seva mirada perquè tot i el temps encara no puc retrobar-me amb el seu gest.
- No estava segur del tot, ha sigut una decisió d'última hora.- diu buscant la meua mirada.

Ens quedem amb un silenci incòmode, molt incòmode i m'adono que feia molt de temps que no ens veiem i que l'he trobat molt a faltar. Després d'uns segons albiro la meua amiga Marta, que dirigeix decidida cap a mi, cap a la seva amiga, i m'ajuda, com fan les amistats, a sortir d'aquesta situació inoportuna.

Tant a prop i tant lluny. Tot alhora...

Carla Carrion, Ian Downie, Sara Pujalte i Laia Sánchez

El casament

I va arribar el dia. El gran dia. Es casava. Sí, sí, es casava. Qui ho havia de dir...

I amb molta festa i tot ben clàssic. De princesa de conte de fades (que per cert mai li havien agradat. Ho sé del cert).

Blanca, impol·luta, amb vel, amb guants blancs, i amb moltes flors. Amb molts regals, amb mooolts convidats. I amb un príncep *blau*, per a ella. En Pere. El més ric i benplantat de la colla. Sí, sí, amb aquest.

No se l'estimava gens ni mica; però li va anar molt al darrera, la va perseguir per tot arreu i ella va dir que sí. Així tot quedava tapat. I ella no envelliria sola. Li feia por. Diu l'escriptora catalana que les persones envellim millor al costat d'algú. Que no ens fem tant lletges.

I tot tan fals...

Sortim de casa, tota una cerimònia. El cotxe amb els llaços i les flors. Un xofer que semblava tret del Titànic que feia reverències enganxoses i semblava que en qualsevol moment es trencaria. Tot glamurós. El trajecte cap l'església es fa en silenci. Perquè quan un està amb un mateix la seva consciència no pot trair-lo ni trair-la mai. I més que un casament, era un funeral. No l'estimava. Però tot quedava tapat i molt correcte.

Tenia un terrible mal de cap. Potser era per la plorera d'ahir amb la mama. Les dues ens cridàvem molt agressivament i tristes. Terriblement desolades. Li vaig retreure tot. I ja no ens vam dir res més. Avui no li he parlat ni mirat tot el maleït trajecte fins l'església. El casament dels nassos. Em feia molt mal el cap. Tot era a punt d'explotar.

- No em facis quedar malament. Sobretot. Avui tot ha de sortir rodó. Perfecte. N'estic tipa dels teus drames i estridències. Prou. Ets una amargada, filla.- Em va dir vexadorament i amb arrogància.
- Aquí l'única amargada ets tu. I seràs encara més amargada i desgraciada al costat d'aquest home que sovint et fa massa fàstic.- li vaig respondre vomitant verí. No la suportava. Avui després del casament, marxaré. No puc viure amb aquesta gent. Em fa molt mal el cap. M'explotarà....

De sobte, m'adono que tothom és present al casament, tots ben vestits i molt elegants. Tots asseguts als bancs de l'església, tots molt ordenats. Talment com unes figuretes de pessebre. De sobte, s'escolta que el gran portal s'obre i tots els convidats ens girem i veiem la núvia (*la núvia, ja veus*) passar per davant de tots nosaltres amb el seu increïble vestit blanc radiant. Era una sensació estranya, però en el bon sentit, perquè malgrat tot em feia sentir pessigolles a la panxa i estava molt impressionada. I a la meva dreta hi havia una senyora gran em va tocar amb la punta dels dits, talment com que toca el piano suaument l'espatlla i em va preguntar:

-Però tu qui ets? Què hi fas aquí sola, tant lluny dels nuvis? Ets la filla de la núvia, oi?

I li responc:

-Sí, així és, i vostè?

-Soc la sogra, noia, la Meritxell, encantada.

Li vaig somriure i em vaig girar lentament, vaig passar vergonya i en aquells moments em sentia incòmoda. Massa incòmoda. Havia de quedar bé. Ho recordo.

Tot seguit, després de la magnífica cerimònia vàrem anar cap a unes carpes de color de crema llargues i ben tibades per protegir-nos a tots, on s'hi feia el sopar. Aquestes carpes estaven ambientades amb una decoració i uns objectes simbòlics, que ajudaven a la perfecció la celebració. En el sopar, hi havia un assortit d'aperitius i begudes de tota mena i colors que estaven exquisits.

No obstant, vàrem sortir a fora on hi havia un petit descampat ornamentat amb flors grogues i amb molts liris i decoració per ambientar la festa que es va allargar fins a mitjanit. Estava ple de fotògrafs, hi sonava cançons de tots els estils i èpoques amb un músic que manipulava les melodies i feia que tots ens ho passéssim genial. En aquella festa, em vaig sentir feliç, i ho vaig gaudir molt.

I què són sinó les aparences i la falsa hipocresia? Que bonic el casament. Que enamorats els nuvis! I així fins l'acabament.

Marta Garcia i Berta Nogués

La nostra festa

Aquest escrit parla de la festa que vam fer aquest cap de setmana. El primer tema important van ser les normes que vam posar a la gent que vingué. No fos cas que es “desmadrés” algú. Ja ens coneixem. I un altre tema important són els nombre de convidats via xarxes socials.

I va arribar el dia de la festa. Vam sortir de l'escola. Amb alguns amics anàrem directament a casa per començar a decorar-la. Mentre caminàvem, podíem sentir emocions d'alegria i nerviosisme per la festa. Va ser arribar, i tot seguit ja estàvem decorant la casa amb *leds* de tots tipus de colors i projeccions de llum a totes bandes. Vam marcar las habitacions on no es podia entrar, seguidament vam organitzar la cuina amb gots i menjar per picar i la zona per deixar les begudes. També, tot i que no tenim un gust molt exquisit, vam decorar el jardí amb globus i cintes de mil colors (no les banderoles amb banderes!!!) i vam col·locar la taula pel músic; altaveus i una làmpada de llums de tots colors. També hi vam posar màquines dispersores de fum, llums potents de color blaus i vermells perquè reflecteixin a la bola de discoteca. I per

últim, vam netejar la piscina per la gent es volgués banyar. Uff quanta cosa... Però la festa s'ho mereixia.

Va arribar l'hora i la gent va començar a aparèixer amb comptagotes. Al principi tot era normal i amb sensació de tranquil·litat i de silenci, fins que hi va haver un moment que van picar al timbre i darrere de la porta vaig veure entre 300 i 600 persones que venien a la meva festa. Jo no volia que entressin tots i menys alhora, perquè era molta gent i tenia la sensació que no acabaria gens bé, però va ser només obrir la porta una mica i tothom es va tirar cap a la porta i van aconseguir entrar.

- No, si us plau. No entreu tots!!! Calma. No hi ha lloc per tothom. D'on sortiu?? – vaig cridar atabalat i apunt de fer-ne una de grossa.
- Venim a la festa que sortia a les xarxes.... *Jajajajajaja*- cridaven encara més embogits.
- Ara no valen excuses. Entrem i punt!- desafiant-me un individu amb cara de males puges.

La festa va començar molt bé. La gent respectava les normes i hi havia bon “rotllo” entre la gent. A la part exterior de la casa, la gent ballava de manera lliure, desordenats i alegres sense vergonya i gaudint de la festa. Hores més tard va ser quan vaig començar a sentir angoixa, preocupació, i no podia despistar-me ni un moment perquè els convidats van començar a descontrolar-se pels efectes de l'alcohol, es van posar a trencar gots, plats, finestres, van destrossar habitacions, hi havia vòmits per cada racó de la casa i a la piscina hi havia gent gairebé inconscient que no podia nadar. Després de veure tot això vaig començar a fer fora a tota la gent possible perquè no fos encara més dramàtica la cosa.

Finalment, vaig poder treure tothom de casa meva, i com era molt de matinada vaig anar a descansar un parell d'hores. Després de descansar vaig aixecar-me i vaig mirar com estava la casa plena de menjar, papers, vidres... També es podia oler els vòmits, l'alcohol i begudes, les suors. Però per sort van arribar els meus amics per ajudar-me a recollir i arreglar-ho tot el millor possible abans que no arribessin els meus pares. Quan quedava una hora perquè els meus pares arribessin, ja ho teníem tot net i arreglat, i això em va fer sentir lleuger, sense preocupacions, feliç i com si m'hagués tret mil tones de ferralla al capdamunt.

Miquel Cruz, Biel Del Río, Arnau Rodés

Una bona festa

Tot va començar, aquell 31 de gener, fred i amb una llum de malviure. No semblava gaire engrescador. Passarem fred.

El Genís feia un sopar a casa seva per celebrar un cap d'any tranquil entre amics, una petita festa, vaja!! Tothom estava ben emocionat ja que era el darrer inici de l'any que passaríem junts. L'Albert i el Quim marxaven d'intercanvi als Estats Units. Tota una experiència i aventura que era molt suggeridora; però alhora podia separar-los per sempre; o si més no ja no ser el mateix. Però no volia pensar-hi. No. Com diu l'expressió llatina que tant surt a literatura, *carpe diem*. Passem la nit junts i riem i compartim. El que vingui després... Ja vindrà.

Pels volts les 8 del vespre, vaig sortir de casa per arribar d'hora a casa del Genís per així ajudar-lo a organitzar el tema del menjar, la música, les llums, la decoració, etc...

Una vegada allà, el Genís em va rebre amb una ampolla de vi blanc, fresc i de bombolla tot dient, amb to burleta i de complicitat:

-Recordaràs aquest dia com el millor de la teva vida.-

I seguidament va agafar una copa i em va servir una copa de vi. Jo estava força sorprès ja que segons ell va dir, seria un sopar tranquil amb tot el grup d'amics i celebrar el cap d'any. Però bé no li vaig fer gaire cas i vaig seguir amb el tema de la cuina.

Una hora després van començar a arribar els amics. Entre ells l'Adrià, l'Albert, el Quim i el *boig* de l'Arnau. Més tard sabreu perquè és el més *boig*... (així de clar us ho dic. És ben *boig*!!)

Ens vam asseure tots a la taula, rient i parlant de moltes coses i de res alhora i vam començar a menjar les empanades i el *roast beef*. Mentre tots sopàvem tranquils, distesos però molt afamats, com sempre vaig tornar a quedar sobtat pel que en Genís m'havia dit només entrar a casa seva, i li vaig preguntar:

-Tu Genís, per què m'has dit *allò* que seria *la millor nit de les nostres vides*?- li vaig preguntar en to interrogatori i incisiu que el va deixar amb cara de solemnitat.

Ell, seguidament, va aixecar-se de la cadira i anava fent voltes a la taula, feia molta por, la veritat. De sobte, es va parar i va dir:

-Vosaltres de veritat pensàveu que ens quedaríem aquí palplantats, d'estaquiots parlant de la vida i sopant com persones grans? Nosaltres necessitem festa, necessitem amics i amigues, necessitem música, *aix*... Mira que sou curts. Fixeu-vos que el company Genís sempre us ha de dur a tots llocs, eh? -Doncs bé, només dir-vos que a partir de les 00:30, unes vuitanta persones seran davant d'aquesta porta (*assenyalant la porta d'entrada de casa seva*), ja que he preparat una festa de bojos amb el músic i amb gent molt i molt animada, decoració, colors, olors i molta alegria. Sí! Molta alegria i *bon rotllo*.

Nosaltres, astorats completament per la notícia, per l'esdeveniment, per tot... Mirant-nos els uns als altres; deduint què pensàvem, vam callar durant 5 segons. No podíem progressar, *adequadament* (com diu educació), el que el Genís ens acabava de dir. I vaig dir amb solemnitat i molta decisió:

- És veritat. Som uns senyorets, una mica xulescos i amb ganes de menjar-nos al món; que estem sopant a casa d'un amic, quan hauríem d'estar de festa i passant-ho *brutal*. Així que, *vinga, som-hi*. Anem a demostrar a tots aquests *pocapenes* que encara que siguem els més estudiosos i políticament correctes, som també, i alhora, els que organitzem les millors festes!!

00:40

Aproximadament unes 50 persones esperaven fora. Tots elegants i amb indumentàries de coloraines (és el que el Genís havia demanat. No sé pas per què), atractius, perfumats, les noies amb una ampolla de cava i dues copes com a obsequi i els nois, amb un ram de flors. Que *modernet*, el company!!! (vam dir-nos tots mirant-nos i rient per dins.)

El Genís va obrir la porta i van començar la corrua de gent. Amunt i avall, cap aquí i cap allà. Ara una cosa, ara una altra. I molt més. I soroll i cridòria i música i molta cantarella i dingar de copes i desitjos de tot i de re.

Entre la massa i la multitud de gent, estava la Clara. Aquella noia alta, morena, d'ulls verds i penetrants, simpàtica i encara més, intel·ligent, i de qui m'havia enamorat feia temps. Molt de temps. Massa, crec i tot.

Des d'aquell instant vaig saber (o creure, deixe'm-ho així) que era la meva oportunitat per apropar-m'hi, conèixer-la, i fer-li saber que existeixo. Ella ja existeix per mi, molt intensament, des d'una altra vida. Abans, però, vaig començar a beure com un desgraciat i com una criatura, creient que la no raó em faria treure la part millor de la meva persona (el que fa la ignorància. Mare meva!!). Quan em va pujar l'alcohol, vaig decidir acostar-m'hi, ridículament i amb molta vergonya. Jo, el mascle prepotent del grup, ara tremolava de vergonya, de timidesa, però també de passió i enamorament. Som-hi. A veure si puc parlar amb ella... No hi vaig aconseguir parlar, però l'intercanvi de mirades va ser constant, i va fer que ens diguéssim moltes coses; potser més que en una conversa inicial. Vaig recordar, no sé per què, aquell "amor de lluny" dels trobadors que vam estudiar a classe. Ja veus quines absurditats et fan dur els nervis i la tonteria. Estava molt nerviós. MOLT. No sabia què fer. Però m'havia de decidir. O ara o mai. I vaig decidir donar el pas i parlar-li. Buf!!

Vam començar a parlar. Enmig de la cridòria dels cants de la música, i d'altres efectes de l'alcohol, vam començar a parlar. Sobretot de la universitat i el grau que ella estava estudiant i tot de cop, i de manera massa ràpida (sí, sí massa ràpida per el meu cor ferit d'amor per ella), es va llençar i em va besar. Una besada molt lenta, penetrant, sincera i alè de passió. No d'alcohol. *Carpe diem* (altra vegada). Ens agafarem de les mans i ja no vam deixar-nos anar durant tota la nit. Era el millor dia de la meva vida; però, alguna cosa més hauria de passar?

Ja cap a les 4, la gent estava animadíssima, tothom ballant, tirant-se pel terra, quan de sobte, s'atura la musica i sona *SW*. Tothom estava molt confús, havíem ja tots perdut el poc cervell que teníem, apareix l'Arnau sobre un carro d'aquells de les grans superfícies enmig de la gent, amb la disfressa de *SW* ballant al ritme la *BSO* de la pel·lícula citada. Tothom va començar a riure. Un riure d'aquells de moltes ganes. De bogeria i molta festa simpàtica. De bon rotllo. Als amics i amigues els brillaven els ulls de riure i del cava. Quin acte més divertit. Però això no va ser pas el millor, l'Adrià, va decidir pujar al terrat de la casa tot nu per llençar-se a la piscina.

Vaig adonar-me que, de cop, s'estava descontrolant la festa. Aquella festa que, en el fons era de comiat. De comiat dels nostres amics que anaven a fer les amèriques però que, en el fons, ens deixaven orfes. Orfes de complicitats, de viures compartits, de secrets i silencis. Potser per això tot se n'anava en orris i era millor buscar la bogeria que no pas pensar, perquè tot era trist i acabariem tots plorant.

Així, que vaig decidir anar-me'n a una habitació i posar-me a dormir. No podia més amb l'alcohol que portava a sobre i sobretot amb la besada de la Clara, amb qui vam dir-nos que ens retrobaríem l'endemà, després del dinar familiar del dia 1 de gener. Un dinar al qual mai no he anat serè ni sent persona.

El dia següent, va tocar recollir tot entre tots els amics. Vam trobar gent dormint a la cuina, un al forn, un altre a l'armari. Mare meva! Un *show*. Vam fer-los tots fora i vam decidir que no tornariem a fer un altra festa a casa del Genís perquè tot plegat el resultat era massa brut i fastigós.

Però sabíem del cert, de veritat, veritat, que potser no ens retrobaríem amb molt de temps. Potser mai. Potser massa diferents. Així que l'excusa de la brutícia ja ens anava bé. Còmode.

Vaig agafar un ram de violetes, que havia quedat intacte de la bogeria de la nit. Unes violetes, aquella planta que li agrada tant a la Mercè. Les hi regalaria a la bonica Clara.

I vaig marxar carrer avall. La matinada ja ens havia abandonat i el sol va prendre possessió de tot. Millor, perquè les matinades no tenen paraules i en canvi els matins són plens de tot.

Miguel Garcia i Àlvar Duran

La festa, la primavera i la mort

La Virgínia es va llevar més animada. Sí. Molt més animada. Després d'una nit de pluja, fred i melancolia, ara tot havia girat. Sortosament el sol havia decidit prendre-li protagonisme a la pluja i a un cel obstinat de grisor, carregat de núvols, que els darrers dies els havia fet companyia a la vida i a la seva ànima.

Ja no veia la nit, i l'escorça del vell xiprer del jardí ja no era negra. No. Era verda i d'olor de cor i de primavera. Tot brillava.

Ella també brillaria avui. Avui. El gran dia. El dia de la festa. La seva festa. Per què la vida pot canviar i qui sap si tindrà sort i ens retrobarem tots. Ja imaginava el dringar de copes, el murmur de veus, aquells somriure trencat i estrident d'una bogeria dita i tantes mirades de complicitats i passions ocultes. Feia dies que comptava quan faltava per l'esdeveniment.

Va decidir anar al mar. Li agradava veure'l i quedar-se buida.

- Ho tenim tot a punt, estimades senyores meves? -Va preguntar, amb to burleta, la Virgínia, a mitja tarda, a les rondinaires minyones que traginaven amunt i avall i li feien venir mal de cap.
- Sí, senyora. Tot a punt. No pateixi per res. – Li va dir la Matilde, tota ufanosa.
- I les flors, Matilde?-Digué la Virgínia amb un to imperatiu i desafiant.
- Si. També. -Va respondre la minyona, amb un rerefons de cansament de tant interrogatori.

El jardí era viu. Ben viu. Olor de la gespa que la pluja va deixar-li com oferiment prenia massa força a les roses i en certa manera li agradava. La verdor amarada del vermell dels rosers, i els lilàs que anunciaven l'entrada de la primavera...

Tot a punt.

Van passar els anys i va aconseguir continuar la vida sense ell. Sabia que no tenia cap futur al seu costat. Qui seria ella amb el Pere? Ningú. Potser una desgraciada. Ella, la Virgínia, filla de l'ambaixador anglès als Estats Units. Ella que somiava amb cases senyorials prop del mar. Amistats importants i de renom; però efímeres. Viatges constants. Comprar-ho tot. Sabates, bosses, joies, barrets, vestits.... Tantes coses. Sí. Això. I tot aquesta vida falsa però volguda només la tindria al costat d'un alt empresari amb títol nobiliari que li va prometre el món i una casa prop del mar. Va deixar marxar el Pere i amb ell va deixar l'amor, la passió i el somni que l'existència t'ofereix quan no tens coses sinó sensibilitat, tendresa i moltes paraules amagades.

Encara té molt present, quan van acomiadar-se. Quan el va veure baixar les escales i no es va girar a mirar-la cap vegada; sabent que seria la darrera. Amb aquella mirada penetrant, encisadora i de color blau de cel mediterrani que la feia embogir quan la tenia ben apropat i aquella mar li deia que l'estimava. Les llàgrimes li van regalimar galtes avall, però va callar; per orgull. És curiós com de vegades ens prohibim de fer coses que desitgem moltíssim

i que alhora són tan senzilles i fàcils. El vaig deixar marxar. Vaig deixar marxar l'amor de la meua vida.

I ara amb aquella carta del Pere a les seves mans dient-li que venia a la festa. Que venia a veure-la... Després de tants anys. Per què venia? El miraré fredament; també per orgull. Com ho mirava tot des de feia anys. Des que s'havia casat amb el Leonard.

- Quina festa tan bonica, i sobretot plena de gent important... *Nena!*-va xiuxiuejar la Salomé amb un alè d'alcohol que feia tombar i amb to burleta. La Salomé, una altra desgraciada, que sempre duia perfum dolent de supermercat i vestits massa cenyits i estridents; i el seu marit, el Doctor Winston li feia el salt amb la secretària rodanxona però divertida. I la Salomé ho sabia. I s'amargava i desitjava el dolor i la misèria de tots i tothom. Com la seva.
- Sí Salomé. Vols més cava?- li vaig respondre sense mirar-la.
- No t'ho negaré pas, Nena (altra vegada *nena*. NO ho suporto). Tot i que creia que en aquesta festa tan important ens oferiries xampany francès que és el que s'estila... *Nena*

Vaig decidir apartar-me'n. No la suportava. I la festa seguia. L'Anna, la Katy, sempre tan rialleres i felices (les envejava tant i tant) ballaven amb els braços alçant la copa i seduint a tot home que s'hi apropava; tot i que s'estimaven els seus marits i duïen vides plàcides i de somni. No com la meua.

La música encara feia més atractiva la festa. Per aquest esdeveniment, el Leonard i ella van decidir demanar els serveis d'un *disc jockey* i que els convidats poguessin triar la cançó que volien sempre. Per cert, on era el Leonard? Feia massa que no el veia i això que només feia que rondar i acollir a tots els hostes de la festa. On era? Maleït sia. Sempre la fa quedar malament. Gaudeix sempre fent-me quedar malament. Per què s'hi va casar amb aquest desgraciat?

- Has vist el Leonard? -Vaig pregunta-li a la dolça Martina, amb to impertinent?
- No. No l'he vist des de fa molt, Virgínia. Per què?

Ja no li vaig respondre. Ja no m'interessava. Com si fos una fotografia que guardes com un tresor prohibit, d'aquells que saps que et porten només a la deriva i que en el fons no volem fitar, va aparèixer el Pere al fons, a l'entrada de la sala, vorejant l'escala de marbre que feia encara més freda la casa al costat del mar.

Aquells cabells negres brillants, vius i gruixuts i amb el ble rinxolat que li tapava mig rostre i que el feia tant immensament atractiu. Les seves ulleres, encara de pasta, després de de anys, que li feia un to còmic i divertit. Els seus jerseis de coll girat blaus. El seu somriure de llavis molsuts i dents blanques. El seu nas petit i rodonet de nadó. Alt i prim i de caminar elegant i decidit, com ara que venia cap a mi. Així et recordo. Així vaig acomiadar-me de tu. Així et retrobo, ara. Després de de anys. M'agafa la mà. I vaig embogir. Paralitzada del tot, vaig sentir les seves mans suaus i boniques.

- Clara, estimada i enyorada, com estàs? Tenia ganes de veure't. Moltes. Digue'm què fas?
- Pere...(No podia dir res. Paràlisi)
- Sembla que hagis vist un fantasma estimada. Soc jo. En Pere... jajajajaj- Rigué encara més atractiu.
- Contenta (*ridícula com soc, vaig respondre*) de veure't. M'has avisat en poc temps. T'hauria preparat una rebuda no tan sobtada. Jajajaj (*encara més ridícula*). Vols cava?
- Brindem estimada. T'he de contar coses. – va dir-me a cau d'orella en Pere. Un Adonis tan bell.

I silenci absolut, i d'auguri de tragèdia... La festa, va desaparèixer. DEL TOT. Només ell i jo. Jo i ell. Els meus ulls, el meu cor va esclatar. Volia prendre'l i besar-lo com mai. Com aquelles besades apassionades que ens fèiem quan ens volíem menjar el món. Jo escriure i ell navegar. Me n'aniria ara mateix amb ell. Adeu, convidats, adeu casa prop del mar, adeu Leonard. Vinc Pere.

Però els somnis, ja ho he dit, es desfan. I fa massa que vaig tornar a port i la barca mai més em vindria a buscar. Vaig decidir baixar i deixar el viatge i caminar pel desert de les riqueses grises i mortes i efímeres. Les que vaig voler.

Arriba un moment a la vida que saps que ja està tot perdut.... I que vas fer tard i et vas equivocar.

- Virgínia??? Bonica meva, et presento la meva dona. Es diu Virgínia com tu. Quina casualitat tan curiosa, oi?- Va dir-me en Pere, amb una veu i gest que jo vaig saber que era amor. I que un dia aquest gest va ser per mi.
- Encantada, Virgínia- vaig respondre amb un filet de veu, mentre la fitava de dalt a baix. Bella. Poderosament atractiva. Amb un vestit llarg verd que encara la feia més bonica. I embarassada.
- Tot massa de cop, oi, bonica Virgínia. Dona i fill. Serà una nena i també es dirà Virgínia. Que divertit tot plegat. Jajajajajajaj. – va continuar rient. Aquest riure ara ja era ferotge, pervers i agressiu per mi, que començava a plorar, d'amagat.
- Perdoneu, he d'anar al bany- va dir la Virgínia, mirant-me i buscant que li digues on era.
- T'hi acompanyo- li vaig dir. No pateixis.
- No, no cal. Gràcies. Digue'm on és. L'embaràs, ja saps...
- No sé, dona ...(No no ho sabia. No era pas mare, tonta, vaig pensar jo) Sota l'escala d'entrada n'hi ha un i al pis de dalt, n'hi ha tres.
- Gràcies.- va dir-me i abans d'anar-se'n es van besar... Davant meu i ell li va dir que no triges que ja l'enyorava.
- Tot bé, Virgínia?- va preguntar-me el Peter, que ja sabia que el plor era la meva resposta-Què et pensaves, que t'esperaria tota la vida, estimada? Tens tot el que desitjaves. Poder, diners, prestigi i una casa vora el mar....
- Calla, siusplau. Calla- li vaig dir amb molta violència. Per què has vingut? Per què? A fer-me mal?

- Jo fer-te mal, Virgínia??? Jo??? Mai no vas respondre'm cap carta, ni vas respondre les meves trucades. T'he plorat molts anys. Dies sencers. T'he buscat a totes les mars que he navegat i a cada illa pensava que embarcaries amb mi. I ara m'he enamorat molt. Molt. Creia que t'agradaria que ho compartís amb tu. M'he equivocat.

Jo mai no li vaig respondre cap carta ni trucades. L'orgull. El maleït orgull m'ho ha fet perdre tot. TOT.

- T'estimo Pere. T'estimo com el primer dia -li vaig dir. Encara recordo la darrera nit junts...
- Calla. Prou!! – va interrompre'm el Pere molt irat. Ja no. Ha passat massa temps mentre tu i jo dormíem i en algun lloc d'aquest somni, d'aquest nostre somni que vam decidir-nos donar ens vam perdre. Per sempre. I el nostre amor envellí i morí.

La copa de cava es va esberlar entre els meus dits per la força amb què la vaig prémer. Els dits, els meus dèbils dits s'envermelliren.

- Clara, què fas? T'has fet mal. Vine que et curo...- va dir el Pere amb un to condescendent que la va irritar.

Però ja no l'escoltava. Va marxar, sense girar-se ni un instant. S'alçà una brisa de matinada amb núvols de tempesta. Caminava a les palpentes cap al mar. Perquè un cop es va trencar el cristall, va recordar la gran escriptora catalana que tant la feia estimar les coses escabroses i lletges de la vida, perquè eren com la seva: *hi ha gent que amb un record en té per tota la vida*. Aquí acaben els records.

Adeu Pere. T'estimo.

I vaig sentir néixer el desig com no havia sentit mai... el desig sol, violent i sol com una pedra. I es va deixar estimar per la mar. Aquell que tenia a tocar de la casa que mai no havia desitjat.

I la primavera ja havia arribat.

4tESO-Cultura Literària

